

Γέρων Αμβρόσιος Λάζαρης
Ο Πνευματικός της Μονής Δαδίου

Έρευνα-Συλλογή-Παρουσίαση: Μιχάλης Λεβέντης
Έκδοση Εκδοτικός Οργανισμός Π. Κυριακίδη Α.Ε.
και Ιερά Μονή Δαδίου «Παναγία η Γαυριώτισσα»
ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ιερομόναχος Αμβρόσιος Λάζαρης γεννήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1912 στα Λαζαράτα Λευκάδος. Πατέρας του ήταν ο Παναγιώτης Λάζαρης και μητέρα του η Ελουΐζα, το γένος Γεωργάκη. Το ζευγάρι απέκτησε πέντε παιδιά: τον Πέτρο, τη Χρυσούλα, τον Δημήτριο, τον Σπυρίδωνα (το κοσμικό όνομα του Γέροντα) και τη Γεωργία.

Ο πατέρας του υπηρέτησε για χρόνια στους Βαλκανικούς πολέμους και το θάρρος του στις μάχες λένε ότι ήταν ξεχωριστό. Αργότερα, και σύμφωνα με τη μαρτυρία του Ιστορικού Πάνου Ροντογιάννη, υπηρέτησε ως γραμματοδιδάσκαλος κατά την περίοδο 1926-1932 στο Δημοτικό Σχολείο Ασπρογερακάτων Λευκάδος¹. Ήταν στη ζωή του πολύ αυστηρός, έως και σκληρός, στοιχείο που πήρε από τους δικούς του γονείς, με τους οποίους συγκατοικούσε η οικογένεια.

Αντίθετα η μητέρα του ήταν ένας πολύ ήπιος και γλυκός άνθρωπος, που νοιαζόταν για το σπίτι της και τα παιδιά της κι έκανε μεγάλη υπομονή στις δυσκολίες τις όποιες αντιμετώπιζε. Ο Γέροντας την αγαπούσε πολύ και της είχε αδυναμία.

Οι συνθήκες ζωής στο χωριό ήταν τότε πολύ δύσκολες και τα μέλη της οικογένειας, όπως τόσο συγχωριανοί, πεινούσαν. Έτσι ο νεαρός Σπυρίδων στερήθηκε πολλά. Παπούτσια δεν φόρεσε, παρά όταν πήγε στον στρατό. «Το πόδι μου από κάτω», έλεγε κατόπιν γελώντας, «ήταν σαν τσαρούχι». Γι' αυτό και αναγκάστηκε πολύ νωρίς να σταματήσει το σχολείο και ν' αρχίσει να βοηθά την οικογένεια ως εργάτης σε κτήματα των συγχωριανών του.

Γράμματα έμαθε μέχρι και τη Β' Δημοτικού. Όμως χάρη στη μητέρα του είχε καλή την επαφή με τον Χριστό και την Εκκλησία Του νωρίς. Εκείνη τον έμαθε να πηγαίνει στον ναό από πολύ μικρός, να προσεύχεται και ήταν μαζί που επισκέπτονταν τα εξωκκλήσια της περιοχής, ακόμη και τα πιο απομακρυσμένα. Το ίδιο συνέχισε να κάνει και αργότερα, όταν έβαλε το ράσο, εκδηλώνοντας πάλι με αυτόν τον τρόπο, μοναχικά, την πίστη του στον πνευματικό κόσμο.

Ήταν πολύ χειροδύναμος. Από τα λίγα που έλεγε για εκείνη την περίοδο της ζωής του, σταχυολογούμε το ακόλουθο περιστατικό, το οποίο αφορούσε ένα παιχνίδι στο χωριό. Εκείνα τα χρόνια μαζεύονταν οι άνδρες τις Κυριακές έξω από το καφενείο μετά την εκκλησία, έπαιρναν μια μεγάλη πέτρα και την πετούσαν μακριά, όπως τη σφαίρα. Πήγε λοιπόν κι αυτός, σαν παιδί, και τους ζήτησε να δοκιμάσει. Οι άλλοι τον περιγέλασαν, αλλά του επέτρεψαν να ρίξει. Εκείνος έπιασε την πέτρα, της έδωσε μια και την εξαφάνισε.

Λίγο αργότερα, στον στρατό, επειδή ήταν αρκετά ψηλός και είχε ωραίο παράστημα, ήταν φυσικό να τον επιλέξουν στους ευζώνους. Σύμφωνα με το Στρατολογικό Γραφείο της Λευκάδας μαθαίνουμε ότι στις 21 Σεπτεμβρίου 1933 κατετάγη ως κληρωτός στο 24ο Σύνταγμα Πεζικού και στις 4 Οκτωβρίου 1933 πήγε στη δύναμη του Προτύπου Τάγματος Ευζώνων, όπου παρέμεινε μέχρι τις 6 Ιανουαρίου 1935. Τότε απολύθηκε από το Τάγμα Ευζώνων ως οπλίτης, στις 5 Μαρτίου 1935 κατετάγη στο 24ο Σύνταγμα Πεζικού και στις 16 Μαρτίου 1935 πήρε το απολυτήριο του.

Από την περίοδο της στράτευσης του μένει μέχρι σήμερα μια υπέροχη φωτογραφία, η οποία δείχνει τον νέο εύζωνα να κοιτάζει μπροστά με το καθάριο και αγνό γαλάζιο βλέμμα του, ένα βλέμμα που σε μαγνητίζει και κάνει την καρδιά σου να σκιρτά ανεξήγητα. Αυτή την ομορφιά, αυτά τα νιάτα, αυτή τη δύναμη κι αυτή την αθωότητα πρόσφερε πρόθυμα στον Κύριο Ιησού Χριστό ο φτωχός νέος, γιατί ήταν άλλος ο πλούτος που τον ένοιαζε.

Αμέσως μετά τον στρατό ο Σπυρίδων πήγε στο Άγιον Όρος. Με το που έμεινε στο Μοναστήρι, δεν ενδιαφέρθηκε διόλου για τους δικούς του. Δεν είχε καμιά επαφή ούτε με τους γονείς ούτε με τ' αδέρφια του. Ο πατέρας του, σαν έμαθε μετά που βρισκόταν, πήγε και τον συνάντησε. Επίσης τα ανίψια του τον επισκέφθηκαν κάποιες φορές. Τους δέχτηκε όπως όλους, όχι σαν κάτι ιδιαίτερο. Τους αγαπούσε, όπως αγαπούσε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη και τους βοηθούσε μέσα από τις προσευχές του.

Τα υλικά αγαθά και το παρελθόν του στο νησί δεν τον απασχολούσαν διόλου. Μάλιστα, όταν μια πενταμελής οικογένεια ζούσε σε ένα σπίτι που ο Γέροντας είχε κληρονομήσει στο νησί και δεν πλήρωνε ενοίκιο, εκείνος ποτέ δεν απαίτησε, ποτέ δεν διεκδίκησε. Στις προτροπές ενός πνευματικού του παιδιού να το ζητήσει, και πάλι αρνήθηκε. Δεν ήθελε να τους δυσκολέψει. Η ξενιτεία του ήταν πλήρης. Άλλα και το πατρικό του σπίτι, όταν το είδε πολύ μετά από φωτογραφίες τελείως κατεστραμμένο και ακατοίκητο, δεν τον ενόχλησε στο παραμικρό. Γύρευε άλλου την κατοικία του.

Γυαίνοντας από το Άγιον Όρος (9-11-1950), με προτροπή του παραδελφου και αγαπημένου φίλου του Πορφυρίου του Καισοκαλυβίτου (του γνωστού Γέροντος, που έζησε κι αυτός στον κόσμο και επί χρόνια λειτουργούσε στον Ι. Μ. του Αγίου Γερασίμου μέσα στην Πολυκλινική των Αθηνών), πήγε στην Ι. Μ. της Παναγίας της Γαυριώτισσας στο Δαδί. Η ηγουμένη της Μονής, Γερόντισσα Παρθενία, είχε ζητήσει από τον Γέροντα Πορφύριο, που πολύ εκτιμούσε, κάποιον καλό Πνευματικό και εκείνος πρότεινε τον Γέροντα Αμβρόσιο.

Ο τότε Μητροπολίτης Φθιώτιδος Αμβρόσιος τον χειροτόνησε πρώτα Ιεροδιάκονο στις 8 Σεπτεμβρίου 1954 στον Ι. Ν. του Γενεσίου της Θεοτόκου της Ι. Μ. Δαμάστας μετονομάζοντας τον σε Αμβρόσιο, και στις 12 Σεπτεμβρίου 1954 πρεσβύτερο με τον τίτλο του Αρχιμανδρίτου στον Ι. Ν. του Γενεσίου της Θεοτόκου της Ι. Μ. Δαδίου, ενώ την 1 η Αυγούστου 1955 του έδωσε την ευλογία για «το της πνευματικής αξίας λειτούργημα» (του Πνευματικού).

Όμως, επειδή η Μονή Δαδίου ήταν πολύ φτωχή και τα χρόνια δύσκολα, πήγε για λίγο καιρό ως εφημέριος σε διάφορους ναούς (στον Ι. Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στα Γλυκά Νερά Παιανίας Αττικής, στον Ι. Μ. των Τριών Ιεραρχών 'Ανω Καισαριανής, επί Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου στον Ι. Ν. Αγίου Κωνσταντίνου και Αγίας Ελένης στο Σεβαστό της Παραμυθίας και άλλου). Έτσι, ενίσχυε το πενιχρό εισόδημα της Μονής.

Στην Ι. Μ. Δαδίου ο Γέροντας ήταν από το 1954 ο Πνευματικός και εκεί βασικά έζησε, προσευχήθηκε, βοήθησε με τη Γερόντισσα να φτιαχτεί εκ νέου το Μοναστήρι, στήριξε πλήθος ανθρώπων στις ποικίλες δυσκολίες τους, φανερώθηκε από τον θεό στον κόσμο κυρίως κατά τα τελευταία 20 χρόνια της ζωής του και κοιμήθηκε πλήρης ημερών στις 2 Δεκεμβρίου 2006. Ο τάφος του, όπως το είχε ζητήσει, βρίσκεται στην αυλή της Μονής, δίπλα ακριβώς και λίγο ψηλότερα από τον τάφο της πρώτης ηγουμένης του Μοναστηρίου, της Γερόντισσας Παρθενίας.

Στα κεφάλαια που ακολουθούν γίνεται μια προσπάθεια προσέγγισης της προσωπικότητας του Γέροντα, η οποία στηρίχθηκε στις πάρα πολλές μαρτυρίες ανθρώπων που ήλθαν κοντά του. Όλοι ομολογούν ότι αυτός ο άνθρωπος, στο πέρασμα του πάνω στη γη, βοήθησε και ανέπαυσε χιλιάδες ψυχές. Η περίοδος κατά την οποία βιογραφείται είναι κυρίως οι 2-3 δεκαετίες πριν την κοιμήση του, τότε που αποκαλυπτικά μίλησε πολύ για τον Χριστό και τον πνευματικό κόσμο, ενώ έδειξε τον δρόμο που πρέπει να πάρουμε για να πλησιάσουμε τον Κύριο, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο θα σωθούμε.

1. Ροντογιάννης, Π.Γ., Η εκπαίδευση στη Λευκάδα (1613-1950), Αθήνα, 1994, σ.341.

Το διορατικό χάρισμα

Το διορατικό χάρισμα είναι η δυνατότητα που δίνει ο Θεός σε ορισμένους ανθρώπους είτε να βλέπουν τον εσωτερικό κόσμο των άλλων, είτε να βλέπουν σε απόσταση αντικείμενα ή γεγονότα, να βλέπουν τι γίνεται πίσω από τον τοίχο, ή πίσω απ' το βουνό...

Κι' αυτό, όχι μόνο επί γης σε οποιαδήποτε απόσταση και στην πιο μακρινή, αλλά και σε άλλον πλανήτη !
Τα περιστατικά που ακολουθούν φανερώνουν ότι ο Θεός είχε δώσει αυτό το χάρισμα στον Γέροντα Αμβρόσιο.

1) Μια μέρα, ξεκίνησαν για το Μοναστήρι από την Αθήνα δύο γυναίκες. Ή μία γνώριζε τον Γέροντα. Ή άλλη τον επισκεπτόταν για πρώτη φορά. Και είχε στο πορτοφόλι τις φωτογραφίες των δύο αγοριών της. Είχε τη μεγάλη επιθυμία να τις ευλογήσει ο Γέροντας. Μόλις μπήκαν στο κελί του, μετά τον χαιρετισμό γύρισε και της είπε, χωρίς άλλη κουβέντα:

- Δώσε μου, να σου σταυρώσω τα κλαδάκια σου ! (τ'α παιδάκια σου)...

2) Μια Κυριακή, ο Γέροντας ήταν στο Μοναστήρι και λειτουργούσε. Από το μέρος αυτό έβλεπε τη χειροτονία σε διάκονο ενός πνευματικού του παιδιού στην Κρήτη. Και την ώρα που τελείωνε ή χειροτονία και φώναζε ο Επίσκοπος «Άξιος!», βγήκε και ο Γέροντας από το Ιερό, στάθηκε μπροστά στην Ωραία Πύλη Και είπε δυνατά:

- Άξιος! Άξιος! Άξιος! Οι άνθρωποι στο εκκλησίασμα ξαφνιαστήκαν, δεν ήξεραν τι να υποθέσουν, αλλά εκείνος μετά τους κατησύχασε:

Αυτή την ώρα χειροτονείται ένα δικό μου παιδί και φώναξα κι εγώ, ήταν τα λόγια του.

3) Ένας άνδρας από τη Ρόδο συνήθιζε να γονατίζει από σεβασμό, όταν επικοινωνούσε τηλεφωνικά με τον Γέροντα. Αλλά μια μέρα που τον είχε πάρει τηλέφωνο για να ζητήσει ευχή για τον ίδιο και για το παιδί του, τον άκουσε να ρωτά:

- Δεν μου λες, ποιός είναι πίσω σου, στο δεξιό μέρος; Ο άνθρωπος κοίταξε, αλλά δεν είδε κάποιον.

- Κανένας, Γέροντα.

- Κανένας, ε; Δεν είναι ο Κύριος;

Ο άλλος τότε πρόσεξε. Υπήρχε όντως στον τοίχο μία εικόνα του Κυρίου Εσταυρωμένου.

- Ναι, Γέροντα, ψέλλισε.

-Ε, απ' Αυτόν να ζητάς την ευχή και την προστασία, και σ' Αυτόν να γονατίζεις και να προσεύχεσαι, του απάντησε από το Δαδί εκείνος, χωρίς ποτέ του να έχει ιδεί πως είναι διαμορφωμένο το εσωτερικό του σπιτιού του.

4) Κάποτε επισκέφτηκε το Μοναστήρι μια συντροφιά από τη Χαλκίδα. Μεταξύ αυτών ήταν και μία γυναίκα, ή οποία πολύ ευλαβείτο τον Γέροντα. Κάποια στιγμή μπήκαν στο κελί του, περιγελώντας και αμφισβητώντας τον, ο άνδρας της κι ένας φίλος του. Ή γυναίκα περίμενε απ' έξω με μεγάλη ανυπομονησία. Όπως μπήκαν, έτσι και βγήκαν. Γελούσαν και ειρωνεύονταν...

Αυτή απόρησε και μπήκε μέσα, να δει τί είχε συμβεί. Ο Γέροντας τής είπε:

- Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου. Ήρθαν χωρίς διάθεση. Κούτσουρα ήρθαν και κούτσουρα έφυγαν...

5) Μια μέρα τον επισκέφθηκαν τέσσερις νέοι, τρεις Έλληνες Και ένας κατά το ήμισυ Έλληνας Και κατά το άλλο ήμισυ Γάλλος. Μπήκε πρώτος στο κελί του ο ένας Έλληνας, στον οποίο ο Γέροντας είχε μεγάλη αγάπη.

- Γέροντα, ευλογείτε. Έχω έλθει με κάποιους φίλους μου. Να περάσουν;

- Όχι, να φέρεις τον Στέφανο πρώτα.

-Ποιόν Στέφανο; είπε ο άνθρωπος απορώντας και βγήκε να βεβαιωθεί. Επέστρεψε σε λίγο.

Δεν υπάρχει Στέφανος, Γέροντα.

Βρε, φέρε τον Στέφανο μέσα, έκανε χαμογελώντας ο παππούς...

Και μπήκε τελικά ο Έτιέν (έτσι λέγεται ο Στέφανος στα Γαλλικά), έμεινε για ώρα μόνος του με τον Γέροντα και βγήκε έπειτα κλαίγοντας.

- Μου ανέλυσε όλη μου τη ζωή, από τότε που γεννήθηκα μέχρι τώρα, πρόλαβε να πει ο άνθρωπος κι απομακρύνθηκε να μείνει μόνος με τις αποκαλύψεις που του είχαν γίνει...

6) Ήταν κάποια γυναίκα πάμφτωχη σ' ένα μικρό χωριό της Αιτωλοακαρνανίας Και είχε τρία παιδιά. Κατάφερε να τα μεγαλώσει με απίστευτες στερήσεις και δυσκολίες, όμως με μια μοναδική αξιοπρέπεια. Ήταν η κυρα-Βασιλική.

Πέθανε παραμονή της Παναγίας του 1998. Την επόμενη μέρα, 15 Αυγούστου, το φτηνό φέρετρο με τη σορό της ήταν πάνω στην καρότσα του μικρού αγροτικού ημιφορτηγού του ιερέα και κατευθυνόταν προς το κοιμητήριο. Ακολουθούσαν μερικοί συγχωριανοί της και συζητούσαν για τα βάσανα που είχε περάσει, όταν ξάφνου ευωδίασε ο τόπος. Ακόμη και χιλιάδες άνθη και λουλούδια να υπήρχαν, δεν θα μύριζαν τόσο. Παραξενεύτηκαν και απόρησαν. Δεν είχαν εξήγηση.

Ανάμεσα σ' εκείνους που τη συνόδευαν ήταν κι ένα πνευματικό παιδί του Γέροντα Αμβρόσιου, που λίγες μέρες μετά πήγε και του ανέφερε το γεγονός. Του είπε μόνο πως μια γυναίκα πέθανε και ευωδίασε ο τόπος. Εκείνος στην αρχή έμεινε σιωπηλός. Έπειτα μπήκε στο δωμάτιο του, έμεινε για λίγο και επέστρεψε.

- Αυτή αγίασε, απάντησε. Και ξέρεις τον λόγο; Γιατί ποτέ στη ζωή της δεν παραπονέθηκε. Τέτοιους ανθρώπους θέλει ο Θεός, για να γεμίσει τον Παράδεισο και να κάνει τη Δευτέρα Παρουσία Του. Κατάλαβες;

7) Ένας γιατρός, μετά από κάποια επίσκεψη του στο Μοναστήρι, όπου είχε ακούσει τον Γέροντα να του λέει πολλά για τη ζωή του, αναρωτιόταν αν αυτά ήταν αληθινά, ή τού τα έλεγε για ευχές... Βγήκε έξω ζαλισμένος. Συνάντησε μια μοναχή και της εξέφρασε ψιθυριστά την αμφιβολία του:

- Αδελφή, ο Γέροντας τα λέει αυτά προφητικά, ή τα λέει για να τα πει;

- Μα, τι είναι αυτά που ακούω; αναπήδησε ξαφνιασμένη ή μοναχή.

- Συγγνώμη, αλλά καμιά φορά μπαίνει μέσα μας ή αμφιβολία, είτε αυτός και επέστρεψε σε λίγο να πάρει την ευχή του πριν φύγει.

- Γεια σου, Γέροντα, ήρθα να σε χαιρετίσω και να φύγω.

- Ποιος είσαι εσύ; τον άκουσε τότε να του λέει.

- Τι ποιός είμαι, Γέροντα; Ο γιατρός είμαι, που μιλάγαμε πριν από λίγο, είπε ο άνθρωπος και σκέφτηκε πως ο παππούς είναι κουρασμένος, ή πως άρχισε να «πέφτει» Και δεν θυμάται.

- Και τι ήρθες να κάνεις εδώ; επέμενε ο Γέροντας.

- Να πάρω την ευχή σου.

-Όμως γιατί ήρθες σ' ένα Γέροντα πού τα λέει στην τύχη; είπε κοιτάζοντάς τον κατευθείαν στα μάτια. Να ξέρεις όμως πώς όσα λέω δεν είναι δικά μου αλλά Αυτός μου τα λέει. (Και του έδειξε την εικόνα του Κυρίου.) Δεν τα λέω εγώ.

8) Ο Γέροντας αγαπούσε πολύ τα παιδιά Και λυπόταν, εάν κάποιος πονούσε, ή υπήρχε περίπτωση να χαθεί...

Έτσι, όταν τον επισκέφθηκε κάποτε μια οικογένεια, γύρισε στον 12χρονο γιό και του είπε:

- Καλός είσαι. Πας στην εκκλησία;

- Πάω.

- Εξομολογείσαι;

- Εξομολογούμαι.

- Ά, καλά. Άλλά στα μπαράκια μην ξαναπάς.

--Μά δέν πάει, είπε ο πατέρας.

--Πώς δεν πάει; επέμενε ο Γέροντας. Έχει πάει δύο φορές κι ετοιμάζεται νά ξαναπάει. Κι όπως στράφηκε προς το παιδί, εκείνο τότε είπε με συστολή:

-Ε... Γέροντα, με πήγαν, εγώ δεν...

- Όποτε άρχισε αυτός να τους νουθετεί και να λέει για τα νυχτερινά κέντρα, πώς είναι ο τόπος ταφής των νέων...

«Εκεί ο διάβολος είναι ακράτητος και σκορπά τόν θάνατο», τόνισε χαρακτηριστικά...

9) Κάποια γυναίκα στο Ηράκλειο της Κρήτης εξομολογείτο στον Πνευματικό της και συχνά του εξέφραζε μια μεγάλη επιθυμία:

- Πώς θα γίνει, πάτερ, ν' αγαπήσω τον πλησίον μου, όπως τον εαυτό μου; Αυτό είναι δύσκολο πράγμα. Προσπαθώ, αλλά δεν τα καταφέρνω.

Και εκείνος τη συμβούλευε σχετικά για τον τρόπο πού έπρεπε ν' ακολουθήσει, ώστε να φτάσει σ' αυτό το σημείο.

Αλλά μια φορά, πού είχε πάει με τον άντρα της και τον αδελφό της στο Δαδί, αφού είδαν τον Γέροντα, μίλησαν αρκετά και ήρθε η ώρα να φύγουν, τον άκουσε να την αποχαιρετά, σχεδόν στο αυτί, με τα έξης λόγια:

- Άντε, και σου εύχομαι ο Θεός να σε βοηθήσει ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου, όπως τον εαυτό σου...

10) Ένα πούλμαν με εκδρομείς κατευθυνόταν προς τις κατασκηνώσεις του Παρνασσού.

Περνώντας από τη Μονή Δαδίου, έκαναν μια σύντομη στάση και εκεί συνάντησαν τον Γέροντα.

Αφού προσκύνησαν την Παναγία, τον πλησίασαν κι εκείνος τους μίλησε.

Επέμενε πολύ στη μετάνοια, στην εξομολόγηση, και στη θεία Κοινωνία.

Κάποιοι όμως άπ' τους επισκέπτες άρχισε να βρίζει τους ιερείς Και να λέει μεταξύ άλλων:

- Εσείς οι παπάδες πρέπει να εξομολογείστε και να μετανοείτε, πού κάνετε τόσα...

Αλλά τότε ο Γέροντας γύρισε προς το μέρος του, χτύπησε τη μαγκούρα που κρατούσε στο έδαφος, και του είπε έντονα:

- Εσύ τολμάς να μιλάς έτσι για τους παπάδες, πού πέθανε ο αδελφός σου και αδίκησες την οικογένεια του;

Ο άνθρωπος ταραχτηκε, κοκκίνισε, δεν άνοιξε πάλι το στόμα του και βγαίνοντας άπ' το Μοναστήρι πήγε στην πηγή με το κρύο νερό πού τρέχει και δροσίζει τους περαστικούς, για να βρέξει το πρόσωπο του και να συνέλθει...

Στο μεταξύ, ο Γέροντας πλησίασε κάποιον άλλον επισκέπτη, τον αγκάλιασε και του είπε:

-Εσύ είσαι καλός άνθρωπος. Έλα όμως να σου πω κάτι, να το διορθώσεις. Και τον πήρε παράμερα και τον συμβούλεψε...

11) Πήγε ο Γέροντας σε κάποιο Μοναστήρι μ' ένα νέο ιερέα, πνευματικό του παιδί, για να προσκυνήσουν.

Στο αρχονταρίκι πού κάθισαν, υπήρχε μία παλιά φωτογραφία μοναχών της Μονής.

Την ώρα πού έπιναν τον καφέ έπιασε τη φωτογραφία και του είπε στο αυτί, δείχνοντας ένα μοναχό από τους 20 περίπου πού εικονίζονταν:

-Τους βλέπεις όλους; Μόνο αυτός σώθηκε...

12) Ένας άνδρας έκανε στη γυναίκα του για κάποια περίοδο μια ιδιαίτερη γκριμάτσα, κοροϊδευτική, πού πολλές φορές μετά το ξεχνούσε. Φθάνοντας μια μέρα στο Μοναστήρι, πήγε μπροστά του ο Γέροντας και άρχισε συνέχεια να του κάνει την ίδια γκριμάτσα, την οποία έκανε αυτός στη γυναίκα του.

- Σου αρέσει; τον ρώτησε μετά γελώντας.

13) Το 1990, στη διάρκεια μιας Θείας Λειτουργίας ζήτησε από ένα πνευματικό του παιδί πού τον είχε επισκεφθεί στο Μοναστήρι να διαβάσει κατά την ώρα της Προθέσεως τα ονόματα των ανθρώπων, τους οποίους ο συγκεκριμένος νέος (μετέπειτα κληρικός) είχε φέρι να διαβαστούν και ευλογηθούν και τους γνώριζε προσωπικά. Άρχισε, λοιπόν, αυτός να τα διαβάζει...

Μόλις όμως έφτασε σε μια οικογένεια πού είχε 4 παιδιά και περνούσε δυσκολίες, ο Γέροντας, χωρίς κανείς να τον έχει πληροφορήσει σχετικά, είπε ξαφνικά:

- Τώρα εδώ σταματάμε. Αυτός ο πατέρας και αυτή ή μάνα έχουν μεγάλη ανάγκη. Πρέπει να κάνουμε πολλή προσευχή.

Ά, μεγάλη ανάγκη εδώ!

14) Μια φορά, ένας νέος επιστήμονας έδωσε χρήματα από τον μισθό του, πού μόλις είχε πάρει, σε κάποιον ο οποίος είχε ανάγκη. Δεν είπε πουθενά το παραμικρό για την ενέργεια του και ξεκίνησε για το Μοναστήρι. Εκεί ο Γέροντας, μόλις τον είδε, του είπε:

- Αυτά πού έδωσες, ή Παναγία θα στα δώσει πίσω. Η Παναγία χαίρεται και ότι δίνεις θα στο επιστρέφει. Αυτό να ξέρεις στη ζωή σου.

Και πράγματι, το ίδιο ακριβώς ποσόν πού είχε προσφέρει ο άνθρωπος το έλαβε πίσω μετά από δύο μέρες μ' έναν εντελώς αναπάντεχο τρόπο από ένα «τυχαίο» κέρδος...

15) Όταν νοσηλεύόταν στον «Ευαγγελισμό», ένα πρωί ή νοσηλεύτρια του έφερε τα φάρμακα του. Όμως εκείνος έβρισκε αφορμή Και καθυστέρούσε να τα πάρει. Δεν έδειχνε απροθυμία, αλλά με γλυκό τρόπο το απέφευγε.

Αφού πέρασε μισή ώρα περίπου, έφθασε ή ίδια νοσηλεύτρια σε κατάσταση πανικού Και ρώτησε το πνευματικό του παιδί, το οποίο βοηθούσε τον Γέροντα, αν πήρε τα χάπια του. Όταν πήρε αρνητική απάντηση, είπε ανακουφισμένη:

- Ευτυχώς, γιατί ήταν άλλου ασθενούς. Έκανα λάθος και αυτά που του είχα φέρι ήταν βαριά φάρμακα. Τους έδωσε τα δικά του, και αυτή τη φορά ο Γέροντας τα πήρε αμέσως, χωρίς να φέρι εμπόδιο...

16) Κάποια φορά, εξηγούσε σε μια συντροφιά το σημείο στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο, όπου αναφέρει ότι «είναι αδύνατον, μέσα στον διεφθαρμένο και πονηρό αυτό κόσμο, να μην έρθουν τα σκάνδαλα και οι πειρασμοί». Με το πού το άκουσε αυτό ένα πνευματικό του παιδί, τού γεννήθηκε στο μυαλό ή απορία «γιατί είναι ανάγκη να έρθουν τα σκάνδαλα;». Και μάλιστα τόσο έντονα το σκεφτόταν, ώστε έπαψε να παρακολουθεί την εξήγηση του Ευαγγελίου. Άλλα τότε ο Γέροντας σταμάτησε ξαφνικά τον λόγο, γύρισε προς το μέρος του και του είπε με έμφαση, αφού είχε διαβάσει τη σκέψη του:

- Είναι ανάγκη να έρθουν τα σκάνδαλα γι' αυτούς καί γι' αυτούς τούς λόγους...

Τους οποίους λόγους εξήγησε, λύνοντας έτσι την απορία του, Και μετά συνέχισε την ερμηνεία του Ευαγγελίου.

17) Στο ίδιο Μοναστήρι, λίγο νωρίτερα είχαν συναντήσει την ώρα που πήγαν να μπουν έναν άντρα γύρω στα 65 με 70, ο οποίος με το πού τον είδε του είπε:

- Την ευχή σου, Γέροντα.

- Εσύ τι κάνεις, τι είσαι εσύ εδώ; γύρισε αμέσως και τον ρώτησε.

- Εγώ βοηθάω το Μοναστήρι και μένω εδώ, αλλά δεν είμαι μοναχός.

- Όχι, να γίνεις μοναχός. Να βάλεις το ράσο, για να σωθείς.

- Γέροντα, εγώ τι να σωθώ; Εντάξει είμαι εδώ πέρα, βοηθάω τους Πατέρες κ.λπ.

- Ακούς τι σου λέω; Να βάλεις το ράσο σου, να μπεις στο Μοναστήρι, για να σωθείς.

- Έ, τι να βάλω εγώ σε τέτοια ηλικία; επέμενε ο άλλος.

Όποτε τον πλησίασε και του είπε κάνοντας μία χαρακτηριστική κίνηση με την παλάμη του, καί βάζοντάς την στον λαιμό του:

- Δεν μου λες, πόσους έσφαξες στην Κατοχή;

Ο άλλος κοκάλωσε. Άρχισε ν' αλλάζει χρώματα. Έσκυψε το κεφάλι και ίσα πού μπόρεσε ν' αρθρώσει:

- Καλά, Γέροντα, ευλόγησαν.

Μετά πήγε πίσω από τον ιερέα πού συνόδευε τον Γέροντα και κάποια στιγμή τον ρώτησε με αγωνία:

- Ποιός είναι αυτός;

- Άστο τώρα. Κάνε ό,τι σου είπε και άστο. Μη μιλάς καθόλου, του είπε εκείνος.

Το προορατικό χάρισμα

Ένα ζευγάρι ήταν για 3,5 χρόνια παντρεμένοι και δεν είχαν παιδί. Πήγαν μια φορά στο Μοναστήρι και ζητούσαν τις ευχές του. -Ε, θα βοηθήσει η Παναγία, θα κάνετε, τους είπε στην αρχή.

Ένα απόγευμα όμως, πού κάθονταν έξω, στην πηγή, είπε χαμογελώντας στον άνδρα:

- Άντε, βρε, εσύ θα γίνεις πολύτεκνος.

Και πράγματι, 14 χρόνια μετά το ζευγάρι αυτό έχει 4 παιδιά.

Μάλιστα, όταν ήταν να γεννηθεί το πρώτο παιδί, συνέβη το εξής: Υπήρχαν μεγάλες δυσκολίες στον τοκετό και ο γιατρός ετοιμαζόταν να κάνει καισαρική, αφού δεν είχε μπει στη λεκάνη το έμβρυο. Τότε ο πατέρας, με ευθύνη του, είπε στον γιατρό να περιμένει και τηλεφώνησε αμέσως στο Μοναστήρι. Του μίλησαν και ο Γέροντας και η Γερόντισσα Παρθενία και τον καθυσάχασαν ότι όλα θα πάνε καλά. Στο εικοσάλεπτο επάνω πήρε θέση το παιδί προς τη λεκάνη και έγινε φυσιολογικός ο τοκετός. Δεν το πίστευε κανείς.

Είπε ο Γέροντας σε μια πνευματική του κόρη:

-Κανόνισε να κάνεις αυτόν τον χρόνο ένα παιδί. Αν δεν κάνεις τώρα, μετά θα θέλεις, αλλά δεν θα μπορείς. Ένα χρόνο έχεις περιθώριο.

Εκείνη δεν ήθελε δεύτερο παιδί τη συγκεκριμένη περίοδο, γιατί ήταν πολύ κουρασμένη με το μεγαλύτερο πού είχε, δούλευε, και επί πλέον μετακόμιζε εκείνον τον καιρό από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα. Όμως έκανε υπακοή, κι έτσι σε λίγο έμεινε έγκυος, μια πού και ο άνδρας της δεν είχε αντίρρηση.

Λίγο μετά αφού γέννησε, της παρουσιάστηκε σακχαρώδης διαβήτης, μια ασθένεια πού την ταλαιπώρησε αρκετά και άργησε πολύ να τη ρυθμίσει. Από σεβασμό, ευγνωμοσύνη και κυρίως αγάπη προς τον Γέροντα, έδωσε στον δεύτερο γιο της το όνομα του: Αμβρόσιος.

Κάποια φορά, επισκέφθηκε τον Γέροντα στην Αθήνα μία οικογένεια, οι γονείς και τα δύο παιδιά τους. Εκείνος τους ευλόγησε, τους έδωσε συμβουλές πολύτιμες και κάποια στιγμή τους είπε:

-Να κάνετε και τρίτο παιδί!

Οι γονείς ξαφνιάστηκαν. Δεν είχαν στον νου τους κάτι τέτοιο. Ο σύζυγος αρνήθηκε κατηγορηματικά. Η γυναίκα ρώτησε γιατί να κάνουν κι άλλο ένα.

-θα είναι ευλογία από τον θεό. θα είστε καλύτερα. Όπως ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα, θα είναι τριάδα ευλογημένη, της απάντησε.

Έφυγαν προβληματισμένοι. Λίγες μέρες μετά, μίλησε η γυναίκα μαζί του απ' το τηλέφωνο. Ο Γέροντας ζήτησε τον άνδρα της, κάτι του είπε κι εκείνος, πού τον αγαπούσε και τον σεβόταν πολύ, συμφώνησε για το τρίτο παιδί.

Η γυναίκα σε λίγο καιρό έμεινε έγκυος. Άλλα οι εξετάσεις έδειξαν πώς υπάρχει μεγάλη πιθανότητα το παιδί να πάσχει από σύνδρομο Down και πώς θα πρέπει να κάνει αμνιοπαρακέντηση. Επικοινωνήσαν με τον Γέροντα.

-Τί 'ναι αυτά που λες; της φώναξε αγριεμένος. Να σκίσεις τώρα όλα τα χαρτιά που σου έστειλαν.

Και απαγόρευσε την αμνιοπαρακέντηση.

Η γυναίκα έκανε ό,τι της είπε. Του είχε εμπιστοσύνη. Κι όταν κάποια μέρα τον επισκέφθηκαν στην Αθήνα, συνέβη το έξις θαυμαστό, μόλις ο Γέροντας τη σταύρωσε στην κοιλιά: μια άρρητη ευωδιά απλώθηκε παντού στον χώρο.

Το κορίτσι που γεννήθηκε σε λίγο καιρό ήταν γερό, χαριτωμένο και όπως το είπε ο Γέροντας: «ευλογία θεού».

Στο τέλος Αυγούστου 2001, κάποιος τον παρακάλεσε να προσευχηθεί στον Άγιο Νεκτάριο, για να τον βοηθήσει. Και ο Γέροντας:

-Άσ' τον, παιδί μου, τον Άγιο. Αυτός είναι στην Αμερική. Τρέχει να σώσει ζωές.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 έπεσαν οι Δίδυμοι Πύργοι. Λίγους μήνες νωρίτερα είχε πει ότι εκείνο που πρόκειται να συμβεί στην Αμερική θ' αλλάξει τον ρου της Ιστορίας:

-Μεγάλο κακό θα βρει την Αμερική, και όχι μόνο μέσα στον Σεπτέμβριο. Αλίμονο!

Αυτό το είχε προαναγγείλει επίσης και στον μακαριστό Επίσκοπο Σισανίου και Σιατίστης Αντώνιο σε μία από τις επισκέψεις του τελευταίου, και ήταν παρόντες κι άλλοι, χωρίς όμως να δώσει εξηγήσεις:

-Σεβασμιώτατε, να δείτε τι θα πάθουν οι Αμερικανοί σε δύο μήνες, είχε πει.

Τη χρονιά που κοιμήθηκε ο Γέροντας Αμβρόσιος, ένα μήνα πριν από το Πάσχα, επισκέφθηκε το Μοναστήρι κάποιο πνευματικό του παιδί από την Αμφίκλεια.

- Πώς είσαι, Γέροντα;

-Δεν είμαι καλά, παιδί μου. Φέτος φεύγω.

Εκείνος τα έχασε. Συγκινήθηκε και άρχισε να κλαίει.

-Γέροντα, υποσχέθηκες να φάμε αρνάκι το Πάσχα...

-Καλά. θα φάμε το αρνάκι, απάντησε, θα σου κάνω το χατίρι.

Άλλα μετά θα φύγω.

Ο άνθρωπος δεν ήθελε να το πιστέψει.

-Πίσω πάτα, Γέροντα! Να βοηθήσουμε κανέναν άνθρωπο. Μη φεύγεις!

-Δεν γίνεται τώρα. Είναι η τελευταία χρονιά.

-Πότε φεύγεις;

-Πέρα το φθινόπωρο και βλέπουμε.

-Ποιο μήνα;

-Άκου να δεις. Τέλος Νοεμβρίου, αρχές Δεκεμβρίου. Να το θυμάσαι.

Ο άνθρωπος έβαλε πάλι τα κλάματα.

-Μην κλαις. Έτσι είναι η ζωή και πρέπει να φύγω, του είπε και έκλεισε τη συζήτηση.

Το 1990 είχε πει ότι σύντομα ο θεός, επειδή θέλει να στηρίξει τους ανθρώπους, θα αποκαλύπτει τους Άγιους Του οφθαλμοφανώς. Επειδή οι πειρασμοί θα είναι μεγάλοι και τα βάσανα δυσβάσταχτα, θα παραχωρήσει ο Κύριος να εμφανίζονται Άγιοι, και μάλιστα μεγάλοι, όπως ο Άγιος Δημήτριος ή ο Άγιος Γεώργιος, θα ακούν οι άνθρωποι ότι τη μία εβδομάδα παρουσιάστηκε ο τάδε Άγιος στην Κρήτη, την άλλη ο τάδε στη Μακεδονία, άλλος εδώ, άλλος εκεί.